

FACULTATEA DE FILOSOFIE ȘI ȘTIINȚE SOCIO-POLITICE

**DEPARTAMENTUL DE ȘTIINȚE ALE COMUNICĂRII
ȘI RELAȚII PUBLICE**

**GHID PENTRU ELABORAREA LUCRĂRII DE LICENȚĂ
ȘI A DISERTAȚIEI**

2024-2025

RECOMANDĂRI GENERALE

Lucrarea de licență (disertația) are drept scop esențial acela de a-i permite studentului să facă dovada unor competențe dobândite în timpul facultății, și anume: a ști să caute și să găsească **informația relevantă** pentru tema cercetată; a ști **să o evalueze critic**; a ști să propună **ipoteze de cercetare științifică** relevante pentru domeniul cercetat; a ști să construiască **un design de cercetare prin care să testeze ipotezele formulate**; a ști să prezinte rezultatele cercetării clar/coerent/convingător sub forma unor explicații științifice pertinente.

Pentru un absolvent al unei facultăți de științe ale comunicării, esențială este nu atât stocarea informației sau utilizarea sa într-o manieră descriptivă, cât posedarea acestor competențe care să-i dea posibilitatea viitorului specialist în comunicare să opereze în manieră științifică cu informațiile dobândite prin cercetarea fenomenelor comunicării.

A. TIPURI DE LUCRĂRI

a) lucrarea de cercetare este o lucrare cu un grad detectabil de originalitate, prin care candidatul dovedește că poate să contribuie la progresul unei domenii al științelor comunicării, că are un punct de vedere critic față de predecesorii săi, dar descoperă și aspecte ale fenomenului comunicării care nu au fost pe deplin cercetate; prin descoperire nu înțelegem neapărat o teorie care să revoluționeze un domeniul științelor comunicării, ci un nou mod de a investiga sau citi, printr-o grilă de lectură neaplicată încă, a unor realități studiate deja.

b) lucrarea de analiză este o lucrare în care studentul demonstrează că și-a putut însuși literatura de specialitate existentă deja pe **un subiect foarte bine determinat**, că a putut evalua cercetările efectuate până în acel moment pe subiectul ales, formându-și un punct de vedere critic, pe care-l poate expune cu claritate.

B. ALEGEREA SUBIECTULUI

Există patru reguli fundamentale pentru alegerea subiectului lucrării:

1) Subiectul să fie relevant pentru interesele științifice ale studentului (să fie legat de tipul de examene date, de lecturile sale, de lumea sa culturală) și **să fie unul care să-i**

inspire pasiunea cercetării; lipsa pasiunii în cercetare îngreunează sau obstrucționează eforturile de a finaliza o lucrare de licență (disertație) decentă.

2) Sursele de informare la care recurge să fie **clar reperabile, relevante și accesibile** (atât material, cât și cognitiv);

3) Tezele sau ipotezele de cercetare formulate să fie **relevante** pentru tema aleasă și **testabile;**

4) Designul cercetării să aibă **putere de testare** (designul propus trebuie să asigure deplina testare a ipotezelor alese) și tabloul metodologic preconizat/utilizat să fie pe măsura experienței dobândite în timpul studiilor.

C. DELIMITAREA SUBIECTULUI ȘI PROBLEMATICII

După alegerea domeniului de cercetare și a subiectului tezei de licență (disertație), este recomandată o **restrângere** a aspectelor ce vor alcătui câmpul de investigație al lucrării. De exemplu: un subiect de tipul „Presă culturală românească” nu face decât să ofere preocupare pentru o viață unui cercetător. Aflat în fața unui asemenea subiect, studentul va trebui să opereze o restrângere a ariei de investigație:

1) să precizeze perioada pe care o alegi spre a fi cercetată (ex: 2014-2019);

2) să delimiteze exact aria geografică a cercetării (presa culturală bucureșteană, ardeleană, din Iași, etc.);

3) să precizeze conceptele cu care va opera (ce înseamnă presă culturală, care este istoria, tradiția unei astfel de presei în spațiul geografic studiat etc.) și relațiile dintre aceste concepte, alcătuind **hartă conceptuală;**

4) să delimiteze problemele ce vor constitui corpusul de bază al cercetării, indicând tezele ce le va analiza, lămurii sau cerceta în fiecare capitol.

5) pe parcursul redactării lucrării, studentul va delimita precis rațiunile/dovezile folosite în susținere/argumentare pentru fiecare teză/ipoteză în parte.

D. STRATEGIA ABORDĂRII SUBIECTULUI

a) **Momentul alegerii subiectului.** Este recomandat ca moment pentru alegerea subiectului tezei de licență, de comun acord cu profesorul coordonator, sfârșitul celui de-al doilea an de studiu (sfârșitul primului an de studiu pentru studenții la master), limitele

între care poate varia timpul acordat elaborării tezei fixându-le între maximum un an și minimum șase luni.

b) Programul de redactare

- circumscrierea inițială a domeniului de cercetare prin lectura a trei sau patru lucrări generale și metodologice; **doar după această perioadă de familiarizare cu problematica domeniului investigat se poate trece la redactarea planului lucrării;**
- stabilirea unei bibliografii ce poate include cărți, articole din reviste de specialitate (online și offline), bloguri ale unor profesioniști din domeniul relațiilor publice, publicitate, alte teze de licență sau doctorate din domeniul ales;
- schițarea planului lucrării (evident, acest plan poate și trebuie să fie modificat pe traseu, odată cu mai buna stăpânire a problematicii investigate);
- lectura aprofundată a cărților și articolelor științifice relevante pentru tema aleasă, întocmirea de fișe de lectură;
- redactarea efectivă a lucrării după efectuarea lecturilor, cercetărilor și consemnarea/interpretarea rezultatelor;
- corectura, revizuirea finală;

Din momentul depunerii cererii pentru acceptarea titlului tezei de licență (disertație) se recomandă contactul permanent al studentului cu profesorul coordonator (cel puțin o întâlnire o dată la două săptămâni) pentru a evita, în final, un potențial refuz privind susținerea lucrării din cauza unor defecte epistemologice sau a unor suspiciuni de plagiat. Se recomandă ca studenții să prezinte profesorului coordonator un plan al tezei (provizoriu) și o bibliografie minimală orientativă, (în noiembrie), o schiță a lucrării de minimum 15 de pagini (în februarie), pentru sesiunea de licență de iulie. **Profesorii coordonatori nu vor accepta susținerea publică a unor lucrări gata redactate, a unor capitole sau cercetări a căror geneză nu le-a fost prezentată pas cu pas.**

TERMENE DE REDACTARE CU CHARACTER OBLIGATORIU:

1 martie primul capitol al lucrării să fie finalizat;

15 aprilie al doilea capitol al lucrării să fie finalizat;

15 mai al treilea capitol al lucrării să fie finalizat.

Până la începutul lunii iunie, în urma revizuirilor și reconsiderărilor cerute de profesorul coordonator, întreaga lucrare trebuie să fie finalizată.

Nerespectarea acestor termene de redactare poate atrage decizia profesorului coordonator de întrerupere a activității de coordonare științifică sau de amânare a susținerii lucrării pentru o sesiune ulterioară.

D. STRUCTURA LUCRĂRII

Fiecare lucrare de licență (dizertație) trebuie să răspundă exigențelor științifice, îndeplinind normele academice ale instituției unde se susțin. Există însă câteva aspecte generale valabile care trebuie respectate. O teză de licență poate avea minimum 40 de pagini, maximum 60. O disertație pentru master poate avea între 30 și 45 de pagini.

Realizarea unui numar de pagini scrise nu este însă niciodată un scop în sine.

În construcția lucrării de licență trebuie să se regăsească următoarea structură standard: 1. Pagina de titlu (vezi Anexa I); 2. Cuprinsul (capitole, subcapitole, secțiuni, subsecțiuni) – două sau trei părți, rar patru. (trebuie plasat la începutul lucrării, pentru a facilita rapid accesul la conținutul tezei); 3. Introducerea. 4. Corpul de text principal al lucrării (2 capitole pentru disertație, 3-4 pentru lucrări de licență). 5. Note (la subsol sau la sfârșitul fiecărui capitol). 6. Concluzie. 7. Anexe (opțional). 8. Bibliografie.

1. **Pagina de titlu** trebuie să conțină obligatoriu următoarele elemente: 1. Denumirea universității. 2. Denumirea facultății. 3. Denumirea secției sau a specializării. 4. Titlul tezei (obligatoriu același cu cel scris în cererea depusă pentru aprobarea titlului). 5. Numele și prenumele autorului. 6. Numele, prenumele și gradul didactic al conducătorului științific. 7. Anul și luna susținerii lucrării (Vezi ANEXA I).

2. **Cuprinsul** poate fi structurat în două sau trei părți, fiecare parte fiind împărțită în capitole, subcapitole, secțiuni și subsecțiuni. Pentru a le individualiza se practică următoarea notație:

- 1.- va indica primul capitol;
- 1.1.- va indica primul subcapitol al primului capitol;
- 1.1.1. - va indica prima secțiune a primului subcapitol al primului capitol.

Este de preferat **alinieră capitolelor** cu capitolele și a subcapitolelor cu subcapitolele.

Important: Titlurile capitolelor trebuie formulate în așa fel încât să asigure o maximă transparență cognitivă privind conținutul capitolului (subcapitolului) aferent. Formularea elegantă îmbinată cu precizia formulării transformă un titlu într-un instrument persuasiv ce nu trebuie nicodată neglijat.

3. Introducerea (2-3 pagini) trebuie:

- **să explice importanța și relevanța** temei și problemelor/ipotezelor ce vor fi cercetate;
- **să delimiteze** clar problemele/ipotezele ce va fi cercetate/abordate;
- **să anunțe obiectivele** și planul de ansamblu al lucrării (descrierea schematică a direcțiilor de cercetare din lucrare);
- **să schițeze metodologia** de cercetare abordată/folosită (referințe bibliografice, eventuale deficiențe ale literaturii de specialitate, alte surse abordate, modul în care au fost folosite – interviuri, sondaje, observație personală etc.);
- **să anunțe punctul de vedere critic sau ipotezele autorului** (ce aduce nou cercetarea), în raport cu celelalte puncte de vedere enunțate de predecesorii săi.

4. Corpul principal al lucrării trebuie gândit și redactat în așa fel încât să cuprindă două părți: analiza stadiului actual al cercetării științifice în legătură cu tema aleasă și evaluarea/argumentarea/testarea ipotezelor propuse de autorul lucrării. Evidențierea cadrului teoretic al problemei studiate va fi redactat în 1-2 capitole (în cazul lucrării de licență) sau într-un singur capitol (în cazul dizertației). Capitolele care prezintă cadrul teoretic al problemei studiate nu trebuie să depășească 60% în cazul lucrării de licență și 30 % din numărul de pagini al lucrării de dizertație. Această parte a licenței (dizertației) realizează o evaluare critică a literaturii de specialitate relevantă pentru tema cercetată. Se vor prezenta principalele teorii / modele explicative, indicând dezvoltarea și progresul adus de cercetările recente, precum și posibilele lacune sau limite. Trecerea în revistă a literaturii va fi realizată după un **criteriu explicit** menționat, cât mai îngust posibil, care poate fi cronologic, tematic, experimental sau de altă natură. Prin conținutul ei, baza teoretică trebuie să se centreze pe fundamentarea ulterioară a ipotezelor de cercetare avansate. Această parte a lucrării trebuie să demonstreze capacitatea candidatului de a selecta cele mai relevante surse bibliografice, de a le citi și analiza critic, de a-și formula propriul punct de vedere asupra subiectului studiat.

Pe tot parcursul redactării lucrării trebuie avut în vedere că demersul întreprins trebuie să fie de natură științifică; prin urmare, lucrarea trebuie să aibă un pronunțat caracter argumentativ, fiecare subcapitol fiind un raționament cu premise necesare și suficiente (pe cât posibil) sau o succesiune de raționamente care, legate de concluziile raționamentelor din alte capitole și subcapitole, trebuie să ducă la susținerea concluziilor finale. Prin urmare, **lucrarea nu poate fi nici o simplă înșiruire de propoziții sau puncte de vedere fără legătură, nici un galop pentru atingerea unui anumit număr de pagini scrise.**

Cercetarea pe care autorul lucrării o va efectua, trebuie să conțină următoarele două părți:

Partea I trebuie să cuprindă:

1. Prezentarea și descrierea succintă a fenomenului de comunicare studiat;
2. Scopul și obiectivele cercetării
3. Ipotezele cercetării
4. Metodele și instrumentele de cercetare (prezentare, argumentarea utilității)
5. Modul de operaționalizare a conceptelor majore ale cercetării, indicarea variabilelor ce vor fi măsurate pentru testarea ipotezelor
6. Calendarul cercetării (dacă este cazul).

Partea a II-a trebuie să prezinte

1. Metodologia de culegere și analiză a datelor;
2. Interpretarea rezultatelor (se recomandă gruparea pe subcapitole în raport cu obiectivele/temele/ipotezele cercetării; interpretările realizate vor fi ilustrate/probate cu inserturi din interviuri sau după caz cu diagrame/alte produse ale softurilor de analiză cantitativă și/sau calitativă). Rezultatele trebuie să decurgă clar din designul și metodele de cercetare utilizate. Tabelele și figurile care redau rezultatele cercetării vor fi incluse în această parte a lucrării. Rezultatelor cantitative sau calitative li se vor atribui semnificații și interpretări din perspectivă teoretică și în raport cu obiectivele/ipotezele vizate. Trebuie evidențiată clar fie lipsa oricărei corelații între variabilele avute în vedere prin ipotezele de cercetare, fie existența unei corelații, fie existența unei corelații puternice, de tip cauzal, dacă este cazul. Sunt de dorit și explicații alternative și contextuale, precum și implicațiile rezultatului discutat. Interpretarea datelor proprii va fi făcută și prin raportare la datele din literatura de specialitate, indicându-se similarități și diferențe.

5. **Notele bibliografice** fluidizează textul, facilitând lectura și simplificând argumentația. Notele vor fi plasate la subsolul paginii pentru a facilita accesul imediat al cititorului la sursa bibliografică sau la explicațiile oferite de autorul lucrării.

Notele de subsol vor fi utilizate pentru:

- a. a indica sursele citatelor;
- b. a adăuga alte indicații bibliografice de întărire despre un subiect discutat în text;
- c. a face trimiteri externe și interne;
- d. a introduce un citat de întărire a unui punct de vedere exprimat în text;
- e. a da amplasare afirmațiilor din text;
- f. a corecta unele afirmații din text;
- g. a reda traducerea unui citat din text;

O citare corectă în notele bibliografice trebuie: să asigure distincția dintre cărți și capitole, între capitolele aceleiași cărți; să identifice fără echivoc numele autorului și titlul; să identifice editura, locul de publicare, pagina (paginile) sau paragraful;

Reguli pentru trimiterile bibliografice:

CĂRȚI

1. Numele și prenumele autorului (sau autorilor sau îngrijitorului, cu indicații eventuale asupra pseudonimelor) în ordinea în care sunt scrise pe coperta cărții.
2. Titlul și subtitlul cărții.
3. Editura (dacă în carte nu există, se omite).
4. Locul ediției: dacă nu există, se scrie: f.l. (fără loc).
5. Anul editării: dacă nu există, se scrie: f.a. (fără an).
6. Pagina (sau paginile) sau paragraful (atunci când paragrafele sunt numerotate) la care facem trimitere.

ARTICOLE DIN REVISTE/ZIARE

1. Numele și prenumele autorului.
2. „Titlul articolului sau capitolului” (ghilimele).
3. Titlul revistei/ziarului (cursive).

4. Volumul sau număr de fascicol (eventual indicații de Serie Nouă).
5. Luna și anul.
6. Paginile între care apare articolul.

INTERNET

1. Numele și prenumele autorului.
2. Titlul articolului (cursiv).
3. Hyperlink-ul documentului citat.
4. Data și ora accesării.

În cazul utilizării unor imagini de pe internet se vor preciza numele celui care a realizat respectivele imagini (daca poate fi identificat), a agenției care le-a produs (cazul printurilor publicitare) și adresa web de unde au fost descărcate.

EMISIUNE RADIO

1. Numele persoanei din care am citat.
2. Numele postului de radio.
3. Numele emisiunii.
4. Data, ora difuzării ei.

EMISIUNILE T.V.

Indicații perfect similar celor pentru emisiune radio.

Exemple citare:

CĂRȚI

John R. Searle, *Speech Acts – An Essay in the Philosophy of Language*, Cambridge University Press, Cambridge, 1969, pp. 201-204.

David Randall, *Jurnalul universal. Ghid practic pentru presa scrisă*, Iași, Polirom, 1998.
Pentru autor colectiv: Dragomir, Otilia (coord.), *Femei, cuvinte și imagini*, Iași, Polirom, 2002, p. 32.

ARTICOLE REVISTE/ZIAR

Rovența-Frumușani, Daniela, “Le „deuxieme sexe” dans la société et les médias”, *The Global Network*, no.11, 1999, pp. 5-10

Precizări suplimentare:

- Dacă în nota imediat următoare se citează același autor și aceeași lucrare citată anterior, dar altă pagină, se va nota: *Ibidem*, p. 30.

- Dacă doar autorul este același ca în nota precedentă se va preciza „Idem” și numele lucrării nou citate: *Idem*,
- Dacă se citează din nou un autor și o lucrare deja menționată, dar nu în nota imediat următoare, se va nota: John R. Searle, *Op. cit.*, p.180.
- În cazul citării unui autor citat de un altul (sursa de mâna a doua), se va folosi formularea apud ca în exemplul următor: Eco, Umberto, Cum se face o teză de licență, trad. rom. George Popescu, Constanța, Pontica, 2000, *apud*. Chelcea, Septimiu, Cum să redactăm, București, Comunicare.ro, 2003. Dacă citatul nu depășește 3-4 rânduri poate fi inclus în corpul textului cu ghilimele. Dacă citatul este mai mare de 4 rânduri se plasează în bloc text separat, cu spațiul dintre rânduri micșorat și plasat mai în interiorul paginii față de restul textului și cu un corp de literă mai mic. Nu se folosesc ghilimelele. În ambele cazuri sursa trebuie precizată conform sistemului de notare prezentat. Orice intervenție asupra citatului se marchează prin paranteze pătrate de tipul:

- [...] – când se omit fragmente de text;

Sistemul de citare Chicago (recomandabil în cazul disertației)

Alternativ, poate fi adoptat și sistemul de trimiteri Chicago, răspândit în mediul academic de limbă engleză și în majoritatea revistelor de specialitate, care permite o economie a notelor, dând trimiterile bibliografice direct în text. De exemplu: Grünberg Matache, 2000, *Lecturi posibile*, București, Editura Magus, referința bibliografică în interiorul textului se va pune între paranteze astfel: (Grünberg 2000, 66). Grünberg - numele autorului, 2000 - anul apariției dacă nu există mai multe lucrări ale aceluiași autor apărute în acel an, 66 - pagina de la care se citează sau (Grünberg Matache 2000a, 33), 2000a – dacă sunt două lucrări ale aceluiași autor din același an.

Citarea corectă și evitarea plagiatului

Conform art. 4, alin. (1), lit. d) din Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, plagiatul este definit drept:

“expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, expresii, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la sursele originale.”

Citarea corectă, utilizarea și formularea corectă a notelor de subsol vă ferește de plagiat. Plagiatul voluntar „tradițional” s-a extins prin apariția plagiatului de pe Internet. Pentru a-l evita, respectați regulile citării electronice! Există și o formă „decentă” de plagiat, nu mai puțin gravă, care este plagiatul involuntar. Evident, și el trebuie evitat! Acest tip de plagiat este „practicat” de cei care nu menționează cui aparțin ideile din text, considerându-le „bun comun”. Există câteva reguli pentru evitarea plagiatului (in)voluntar, valabile atât pentru citarea tipografică, cât și pentru citarea electronică:

- ♣Să închidem între ghilimele orice text care aparține altora.
- ♣Să menționăm numele, titlul lucrării, locul de apariție, editura, anul, pagina.
- ♣Să fim atenți la distincția dintre cunoștințele comune, care au intrat în patrimoniul științei, și informațiile din sfera dreptului de proprietate intelectuală.
- ♣ Să reproducem cu cuvintele noastre ideile centrale ale unui text, menționând corect autorul și opera care ne-au inspirat.

♣În fiecare paragraf al lucrării trebuie să fie făcută cu claritate distincția între ideile altor autori și propriile idei.

Lucrarea predată la secretariatul facultății va fi atât în format print, cât și în format electronic (CD). Versiunea electronică a lucrării va fi verificată atât de conducătorul științific al lucrării, cât și de membrii comisiei printr-un soft antiplagiat omologat (TURNITIN). Conducătorul științific poate decide refacerea lucrării sau nesusținerea sa în următoarele condiții: dacă lucrarea conține texte fără ghilimele (de cel puțin 25 de cuvinte) identificate de softul antiplagiat ca fiind identice; dacă apare un număr prea mare de împrumuturi dintr-o singură sursă; dacă lucrarea conține caracteristici de redactare care indică prezența unor împrumuturi „mecanice”. Gradul de similitudine (secvențe identice de cel puțin 5 cuvinte) admis prin regulamentul facultății este de 30%. Dacă lucrarea în versiunea finală depășește acest procent, profesorul coordonator va interzice susținerea lucrării.

6.CONCLUZIA lucrării trebuie să:

- rezume rezultatele cercetării efectuate, importanța lor în raport cu stadiul actual al temei cercetate, subliniind clar conținutul de noutate și originalitate;

- indice cu claritate rezultatul testării ipotezelor și relevanța acestor rezultate prin raportare la obiectivele cercetării și la stadiul cercetărilor din domeniu;
- evidențieze complexitatea cercetării, fără să ignore dificultățile care fac cercetarea imperfectă;
- evidențieze punctele slabe ale cercetării;
- indice posibile cercetări viitoare, plecând chiar de la neîmplinirile lucrării actuale;
- ofere un comentariu personal despre rezultatul cercetării, în raport cu obiectivele propuse, care au fost enunțate în introducere.

7.ANEXELE au rolul de a aduce o informație suplimentară având rolul de a susține argumentația din interiorul lucrării. Se pot constitui, de exemplu, din chestionarul folosit pentru interviewarea persoanelor ce dețin informații legate de temă, interviuri cu personalități competente în domeniul de cercetare ales, texte legislative, imagini, tabele sau documente de altă natură.

8.BIBLIOGRAFIA. Întocmirea unei bibliografii relevante pentru lucrare este parte integrantă a muncii privind redactarea unei lucrări. Chiar dacă beneficiază și de sprijinul profesorului îndrumător, **candidatul este obligat să caute singur cărțile și articolele care i-ar putea sluji scopurilor științifice urmărite.** Identificarea, citirea aprofundată, fișarea cărților și articolelor socotite relevante pentru tema aleasă sunt activități obligatorii pentru orice candidat care dorește să-și finalizeze o lucrare de licență (disertație). Majoritatea cărților necesare există în bibliotecile universitare din Iași. Articolele științifice pot fi identificate într-o serie de baze de date (ProQuest, Emerald, Jstor, Scopus, etc.) cu acces gratuit de la BCU (<http://www.bcu-iasi.ro/#tab3>). De regulă, trebuie citite mai multe cărți și articole decât cele care vor putea fi utilizate efectiv în construcția lucrării (rareori pot fi identificate doar lucrări care se pliază perfect pe subiectul ales). Așadar, o bibliografie cuprinde numai o parte dintre lucrările citite efectiv sau consultate (evident, în bibliografie nu vor introduse titluri de lucrări necitite).

În întocmirea listei, pentru a fi respectat criteriul ordinii alfabetic, vom începe cu numele și apoi cu prenumele autorilor. Exemplu :

SEARLE, John R., *Speech Acts – An Essay in the Philosophy of Language*, Cambridge University Press, Cambridge, 1969.

- Dacă există mai multe cărți ale aceluiași autor vor fi așezate în ordine cronologică.

- Bibliografia va fi separată: pentru cărți, articole din reviste științifice, internet.

Bibliografia va fi redactată respectând următoarele specificații:

Pentru volume cu autor unic: Nume, prenume autor (separate prin virgulă, numele cu majuscule), titlul cărții (*italic*), editura, orașul apariției, anul.

Pentru capitole din volume colective: Nume, prenume autor (separate prin virgulă, numele cu majuscule), titlul capitolului (ghilimele), nume și prenume coordonator volum, titlu volum (*italic*), editura, orașul apariției, anul, paginile între care se regăsește capitolul citat.

Pentru articole din reviste științifice: Nume, prenume autor (separate prin virgulă, numele cu majuscule), titlul revistei (*italic*), numărul, anul, paginile între care se regăsește capitolul citat.

Pentru texte și articole de pe internet: Numele și prenumele autorului (separate prin virgulă, numele cu majuscule), titlul articolului (*cursiv*), hyperlink-ul documentului citat, data și ora accesării.

Cei care optează pentru sistemul de citare **Chicago** vor redacta bibliografia după următoarele specificații:

Pentru volume cu autor unic: Nume, prenume autor (separate prin virgulă, numele cu majuscule), anul apariției (între puncte), titlul cărții (*italic*), orașul, editura.

Exemplu: CSIKSZENTMIHALYI, M. 1997. *Finding Flow: The Psychology of Engagement with Everyday life*. New York: Basic Books.

Pentru articole din reviste științifice: Nume, prenume autor (separate prin virgulă, numele cu majuscule), anul apariției (între puncte), titlul articolului (ghilimele), titlul revistei (*italic*), numărul, paginile între care se regăsește articolul citat.

Exemplu: TREVINO, L.K. & Webster, J. 1992. "Flow in Computer-Mediated Communication". *Communication Research* 19(5): 539-573.

E.ELEMENTE DE TEHNOREDACTARE

- pagini de dimensiuni standard A4 (21x29.7 cm);
- text final al lucrării va fi imprimat pe ambele părți ale foi;
- corp litera – Times New Roman 12;

- un rând conține aproximativ 65 de semne tipografice (litere, semne de punctuație, spații albe între cuvinte);
- pe o pagină nu vor fi scrise mai mult de 31 de rânduri;
- spațiul dintre rânduri: „un rând și jumătate”;
- margini egale pe toate cele patru laturi ale colii de hârtie (setari Word: Left 0, Right 0, Before 0, After 0);
- paragrafele să nu fie prea scurte (doar 2-3 rânduri), dar nici prea lungi (peste o pagină); sunt recomandate **2-3 aliniate pe pagină** ;
- caracterul literelor:
 - ♣ cursivul/italice se folosește în următoarele situații:
 - cuvinte de origine străină citate în text;
 - titluri de cărți sau de periodice, în text sau în notele bibliografice (nu se marchează cu ghilimele);
 - (facultativ) un cuvânt sau un pasaj, pentru a fi pus în evidență;
 - ♣ aldinul/bold:
 - poate fi folosit pentru titlurile de capitole sau subcapitole:
 - ♣ spațiile de dinainte sau după semnele de punctuație:
 - se lasă spațiu liber după:
 - virgulă;
 - punct;
 - semn de întrebare, exclamare;
 - două puncte;
 - punct și virgulă;
 - se lasă spațiu liber atât înainte, cât și după:
 - linie de pauză [-];
 - puncte de suspensie [...];
 - ♣ numerotarea paginilor
 - se numerează toate paginile, chiar dacă numărul nu este printat (pagina de titlu, numărul și paginile de început ale capitolelor, bibliografiei și anexelor nu vor avea un număr imprimat, dar se vor lua în calcul la numerotarea celorlalte pagini); în mod obișnuit,

-numărul paginii se va trece jos, pe centru, cu cifre arabe, drepte, fără punct, paranteză sau linie oblică.

F.ZECE REGULI PRIVIND REDACTAREA LUCRĂRII

1. Scrieți simplu! Folosiți doar cuvintele și propozițiile care dau claritate și precizie ideilor și raționamentelor pe care vreți să le exprimați. Propozițiile (paginile) de umplutură, zorzoanele lingvistice, cuvintele nenecesare ascund, până la obturare, ideile unei lucrări.

2. Evaluați fiecare propoziție și fiecare frază scrisă și încercați să lămuriți ce ați vrut să spuneți exact, dacă în spatele propoziției se află o idee. Apoi decideți dacă respectiva propoziție (frază) va fi menținută în țesătura lucrării. Eliminarea frazelor redundante, efectuarea unor corecturi repetate și rescrierea anumitor fragmente vor da un plus de consistență și coerență lucrării.

3. Scrieți tot timpul având în minte ideile sau ipotezele (originale) pe care trebuie să le argumentați, fără să alunecați pe căi irelevante de cercetare. Lucrarea va avea o finalitate științifică doar dacă reușiți să testați, infirmați sau să confirmați ipotezele asumate la începutul lucrării.

4. Dacă ați cercetat temeinic subiectul despre care scrieți, trebuie să aveți opinii personale și rezerve față de ideile altor autori. Nu ezitați să exprimați într-o formă argumentativă aceste opinii personale!

5. Folosiți markeri lingvistici potriviți (“Eu cred că...”, “Eu spun că...”) pentru a sublinia poziția epistemică îmbrățișată de voi, rezerva sau contrastul în raport cu poziția altor autori. Cine înțelege că o lucrare științifică este bazată pe dovezi obiective și argumente înțelege că simpla prezență a sintagmei “Eu cred că...” nu încurajează opiniile subiective, nici nu este automăgulitoare. Dimpotrivă, utilizată corect, expresia devine un marker al onestității intelectuale.

6. Folosiți citate și trimiteri la autori reprezentativi pentru tema cercetată doar dacă opinia astfel consemnată este esențială pentru întărirea unui lanț argumentativ. Altfel, citatul transcris doar de dragul citării devine o zorzoană lingvistică inutilă, un mijloc de a poza în cunoscător al ideilor respectivului autor sau un instrument inefficient de acoperire a unei găunoșenii epistemice.

7. Scriitura lucrării voastre trebuie să aibă un caracter unitar atât sub raport stilistic, cât și în privința efortului de a vă argumenta ideile pe fiecare pagină. Părțile descriptive lungi (câteva pagini) și dese, influențate de ideile și stilul altor autori, vă descalifică în calitate de autori. Atunci când o lucrare nu posedă un caracter unitar, ideile proprii, cele care ar trebui să organizeze și să structureze întreaga lucrare, devin greu, chiar imposibil, de urmărit.

8. La începutul fiecărui capitol anunțați exact tezele pe care le veți cerceta în cerceta/argumenta în respectivul capitol. Precizați cu maximă claritate concluziile la care ați ajuns la finalul fiecărui capitol și la finalul lucrării. În cazul concluziilor intermediare, precizați în ce fel vă vor ajuta în vederea îndeplinirii scopurilor fundamentale ale lucrării. Doar astfel veți putea dovedi unui cititor avizat că scopurile și ipotezele asumate inițial au fost urmărite, argumentate sau testate.

9. Formulați obiecții la adresa propriilor poziții și argumente, formulați posibile respingeri sau soluționări ale acestor obiecții, eliminând din start, pe cât posibil, muniția celor care ar putea să vă atace ipotezele, argumentele sau pozițiile teoretice îmbrățișate. În plus, autoevaluarea (cu accente critice) reprezintă și un marker al onestității intelectuale.

10. Există o legătură direct proporțională între ușurința redactării unui capitol de lucrare (sau a întregii lucrări) și cantitatea (și calitatea) muncii depuse pentru documentare (cercetare). Cu cât documentarea este mai profundă, mai complexă, cu atât veți redacta mai ușor capitolul respectiv (sau lucrarea în ansamblul ei).

G. PREZENTAREA ORALĂ SAU SUSȚINEREA LUCRĂRII

1. Prezentarea în Power Point va fi utilizată doar dacă este absolut necesară; dacă candidatul optează pentru acest tip de prezentare, va respecta următoarele reguli:

- prezentarea va conține între 10 și 14 slide-uri;
- existența obligatorie a unui slide de titlu, care va conține cel puțin titlul lucrării, numele absolventului și numele cadrului didactic coordonator);
- slide cu cuprinsul prezentării;
- 6-10 slide-uri cu text, tabele, figuri (cu ajutorul acestora se vor prezenta acele aspecte ale lucrării ce se doresc a fi comunicate comisiei);
- 1-2 slide-uri pentru concluzii

- slide-urile nu vor conține prea mult text (maximum 7 linii a câte 7 cuvinte fiecare), iar **absolventul nu va citi informația de pe slide.**

2. Aspectul fizic: se recomandă o ținută vestimentară îngrijită, discretă (**nu puneți prin ținută în umbră lucrarea !**);

3. Expunerea candidatului - se prezintă relevanța temei lucrării (**NU rezumatul lucrării pe capitole !!!**), ipotezele de lucru, metodologia folosită, concluziile la care a ajuns (ce aduce nou cercetarea), eventualele impedimente cu care s-a confruntat candidatul. **Coerența în expunere și argumentele bine gândite dau consistență oricărei prezentări !**

4. Răspunsurile candidatului la întrebările sau observațiile membrilor comisiei trebuie să fie clare și la obiect.

Comisia de licență (disertație) este formată din:

- președintele comisiei;
- alți doi membri;
- secretarul comisiei
- la susținere asistă și coordonatorul științific al lucrării fiecărui candidat, care notează lucrarea, la fel ca ceilalți membri ai comisiei;
- Nota finală a lucrării de licență reprezintă media aritmetică a notelor membrilor comisiei.
- Pentru examenul de licență, nota finală reprezintă media aritmetică între nota lucrării de licență și nota obținută la proba teoretică.

H. Grilă de evaluare a lucrării de către membrii comisiei

Nr. Crt.	Criteriu de evaluare	Punctaj
1.	Evaluarea originalității cercetării propuse, a ipotezelor investigate	1,5 puncte
2.	Utilizarea literaturii de specialitate relevante	2 puncte
3.	Robustețea științifică a designului de cercetare propus	2,5 puncte
4.	Argumentarea riguroasă a ideilor pe tot parcursul lucrării	2 puncte
5.	Stilistica și claritatea scriiturii	1 punct
6.	Prezentarea lucrării și răspunsuri la întrebări	1 punct

ANEXA I

UNIVERSITATEA « AL. I. CUZA » IAȘI
FACULTATEA DE FILOSOFIE ȘI ȘTIINȚE SOCIO-POLITICE
SPECIALIZAREA COMUNICARE SOCIALĂ ȘI
RELAȚII PUBLICE

LUCRARE DE LICENȚĂ

ROLUL UMORULUI ÎN REALIZAREA UNUI PRODUS PUBLICITAR

Coordonator

Absolvent

Iulie 2020